

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΗΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΞΕΧΑΣΑΤΕ, κύριε, απάντησε η Άρτεμις του Πουατιέ στο Γαβριήλ, να πραγματοποιήσετε το μισό μέρος της υποσχέσεώς σας. "Αν δέν άπατώ-ω, ερχατε πεί στο βασιλέα: «Μεγαλειότατε, γιά να εξαγοράσω την ελευθερία του κόμητος ντε Μοντγκομερϋ, του πατέρα μου, αναλαμβάνω να σταματήσω τη θριαμβευτική πορεία του έχθρου πρὸς τὸ κέντρον τῆς Γαλλίας».

— "Ε, λοιπόν, μήπως δέν τὸ έκανα αυτό; ρώτησε ὁ Γαβριήλ με άγωνία.

— Ναι, απάντησε ἡ Άρτεμις. "Αλλά ξεχνάτε ὅτι τοῦ εἶπατε άκόμα: «"Αν παρααστεῖ μάλιστα άνάγκη, ἀπὸ ἀμυνόμενος θά γίνω ἐπιτιθέμενος καί θά κυριεύσω ἕνα ἀπὸ τὰ φρούρια τοῦ ἐχθροῦ». Αὐτά εἶπατε, κύριε, στο Μεγαλειότατο. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δέν εκάνατε παρὰ μόνο τὰ μισά. Τί λέτε σχετικῶς; Δέν άρνούμαι βέβαια ὅτι παρατείνατε τὴν άμυνα τοῦ Σαιν-Κεντέν ἐν μερικῆς ἡμέρας... Μά τὸ φρούριο πὸς μᾶς ὑποσχεθήκατε πὸς θά κυριεύσετε, πὸς εἶπε;

— "Ω! Θεέ μου!... Θεέ μου!... μᾶρσε μονάχα νά πῆ ὁ Γαβριήλ ἐκμηδενισμένος.

— Θυμηθήκατε τώρα; τὸν ρώτησε ἡ Άρτεμις με τὴ μεγαλειότητα ψυχραιμία.

— Ναι, εἶν' ἀλήθεια, θυμάμαι τώρα, φώναξε ὁ Γαβριήλ πικρᾶ. Μά λέγοντάς το αὐτό, ἤθελα νά πῶ μόνο ὅτι στή άνάγκη θά έκανα τ' άδύνατα δυνατά... Καί ὁ Μεγαλειότατος, άφρονιτάς με νά φύγω, ἤξερε ὅτι πῆγαινα μονάχα γιά νά ὑπερασπίσω τὸ Σαιν-Κεντέν... "Ήταν λίγο αὐτό, Μεγαλειότατε;

— "Ο Ἑρρίκος ΙΙ έκανε μιᾶ κίνηση γιά νά μιλήσει, μά ἡ εἰσνοουμένη τὸν πρόλαβε καί εἶπε:

— Μά δέν εἶνε λίγο, κύριε, καί ἡ ἀπελευθέρωσις ἐνὸς τρομεροῦ φυλακισμένου, ἐνὸς ἀνθρώπου πὸς κατηγορεῖται γιά ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας; Γιά νά πετύχετε λοιπόν τ' άδύνατα, πρέπει νά πραγματοποιήσετε καί σεις τὰ άδύνατα, κύριε ντ' Εξιμέ. Δέν εἶνε λογικὸ νά ζητάτε ἀπὸ τὸ βασιλέα νά κρατήσει τὸ λόγο του, άφοῦ δέν κρατήσατε καί σεις δλόκληρο τὸ δικὸ σας... "Ὅπως ἕνας γυνὸς εχει καθήκοντα πρὸς τὸν πατέρα του, ἔτσι κ' ἕνας βασιλεὺς εχει άκόμα μεγαλειότερα καθήκοντα πρὸς τὴ χώρα του...

Καί μ' ἕνα βλέμμα ἐκφραστικὸ, ἡ Άρτεμις θύμισε στὸν Ἑρρίκο ποῖους κινδύνους διέτρεχε άν άφαινε νά βῆ ἀπὸ τὸν τάφο του ὁ κόμης ντε Μοντγκομερϋ καί τὸ μυστικὸ του.

— "Ὅτὸς ὁ Γαβριήλ, κάνοντας μιᾶ τελευταία προσπάθεια, ἄπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸ βασιλέα καί εἶπε με φωνὴ γεμάτη ἰκεία:

— Μεγαλειότατε, ἀπειθύνουμαι στή δικαιοσύνη σας!... "Απειθύνουμαι στή καλοσύνη σας... Δότες τὴν χάρι στὸν πατέρα μου καί σὰς ὀρκίζουμαι ὅτι, άργότερα, θά πραγματοποιήσω τὸ δεύτερο μέρος τῆς υποσχέσεώς μου ἢ θά πεθάνω!...

— "Ο Ἑρρίκος ὅμως, άφοῦ συμβουλευθήκε με τὸ βλέμμα του τὴν Άρτεμιδα, ἀποκρίθηκε με φωνὴ πὸς προσπαθοῦσε νά τὴν κἀνη σταθερῆ:

— Πραγματοποιήστε δλόκληρη τὴν ὑπόσχεσί σας, κύριε, καί σὰς ὀρκίζουμαι στο Θεό, πὸς τότε, μονάχα τότε, θά πραγματοποιήσω καί τὴ δική μου.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας λέξι, Μεγαλειότατε; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ὁ βασιλεὺς. "Ο Γαβριήλ έσκυψε γιά μιᾶ στιγμὴ τὸ κεφάλι του συντρεμμίως, νικημένος καί τρέμοντας ὀλος. "Ένας κόσμος δλόκληρος σέ-

ψων ἀναστάτανε τὸ μυάλὸ του. Σκεφτόταν νά ἐκδικηθῆ τὸν άχάριστο αὐτὸ βασιλέα καί τὴν β-ποὴλ ἑκείνη γυναῖκα... Σκεφτόταν νά ἐνοσθῆ με τοὺς Οὐγενότους... "Ω! θά χτυποῦσε θανάσιμα τὸν Ἑρρίκο, ὅπως ὁ Ἑρρίκος εἶχε χτυπήσει θανάσιμα τὸν πατέρα του... Θά συνέτριβε τὴν Άρτεμιδα τοῦ Πουατιέ! Αὐτὸ θά γινόταν τώρα ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του...

Μά, ἀλλοίμονον, στο διάστημα αὐτό, ὁ πατέρας του θά εξακολούθοῦσε νά βασανίζεται ζωντανὸς μέσα στὸν τάφο του... "Απὸ τὸ νά τὸν ἐκδικηθῆ, πολὺ καλύτερο ἦταν νά τὸν σώσει. Ἐξ ἄλλου, πὸς εὐκολο ἴσως ἦταν νά κυριεύει μιᾶ πόλι παρὰ νά ἐκδικηθῆ ἕνα βασιλέα. Ἐπίσης, άν έκανε τὸ δεύτερο, θά έκανε γιά πάντα τὴν πολυγαμημένη του Άρτεμιδα, ἐνὼ με τὸ πρῶτο θά τὴν κέρδιζε ἴσως...

"Ὅλα τὰ γεγονότα πὸς εἶχαν διαδραματισθεῖ μετὰ τὴν ἄλωση τοῦ Σαιν-Κεντέν, πέρασαν σάν άστραπὴ μὸς ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Γαβριήλ.

Καί στο τέλος, γενναῖοψυχος, ὅπως ἦταν πάντα, έλαβε τὴν ἀπόφασί του.

"Ο βασιλεὺς καί ἡ εἰσνοουμένη του τὸν εἶδαν κατάπληκτοι, σχεδὸν με τρόμο ν' άνορθῶντὸ τὸ χλωμό, μά γαλήνιο πρόσωπὸ του.

— Ἐστο! εἶπεν ἄπλᾶ ὁ Γαβριήλ.

— "Ὅστε ἐγκαρτερεῖτε; Ἄφαινε τὰ πράγματα νά μείνουν ὅπως εἶχον; ρώτησε ὁ Ἑρρίκος ΙΙ, κοιθόντας μ' αὐτὴ τὴν ἰδία μιᾶ μυστικῆ ἀνακούφισα.

— "Ὅχι, απάντησε ὁ Γαβριήλ.

"Απεναντίας ἀποφασίζω!

— Πῶς; ρώτησε ὁ βασιλεὺς. Τί ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ, απάντησε ὁ Γαβριήλ, ὅτι θά κυριεύσω τὴν πόλι πὸς σὰς ὑποσχέθηκα.

"Ο βασιλεὺς καί ἡ Άρτεμις δέν μπόρεσαν, άκούγοντας τὸν ἀποφασιστικὸ τόνο, με τὸν ὅποιον εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, νά συγκρατήσουν μιᾶ κίνηση θαυμασμοῦ.

— "Ω! προσέχετε! φώναξε ὁ Ἑρρίκος.

— Σέ τί;... Στὴ ζωὴ μου; εἶπε γελώντας δυνατᾶ ὁ Γαβριήλ. Τὴ ζωὴ μου δέν τὴν λογαριάζω ἀπὸ καρῶ. Ἄλλᾶ, Μεγαλειότατε, ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ τὴ φροᾶ δέν θά εἶχουμε παρεξηγήσεις. Οἱ ὅροι τῆς συμφωνίας μας πὸς θά τὴν κλείσουμε μπροστὰ στο Θεό, θά εἶνε τώρα, καθαροί καί ἀναμφισβήτητοι. Ἐγὼ, ὁ Γαβριήλ, ὑποκόμης ντ' Εξιμέ, ὑποκόμης ντε Μοντγκομερϋ, θά κυριεύσω μιᾶ πόλι ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς ἢ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καί θά σὰς τὴν παραδώσω... Ἡ πόλι αὐτὴ θά εἶνε ἰσθμιαντὴ, ἀλλὰ θά εἶχη φρούριο τρομερὸ καί ἀπόρθητο... Μιλᾶω καθαρά, Μεγαλειότατε...

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ὁ βασιλεὺς ταραγμένος.

— Μά ἐπίσης, ἐξακολούθησε ὁ Γαβριήλ, κ' εἰσεῖ, Μεγαλειότατε, ὁ Ἑρρίκος ΙΙ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, αναλαμβάνετε τὴν ὑποχρῶ-

— Μά τὸ φρούριο πὸς μᾶς ὑποσχεθήκατε πὸς θά κυριεύσετε, πὸς εἶπε; ρώτησε ἡ Άρτεμις.

ωσι, μόλις πραγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, ν' άνοίξετε στήν πρώτη μου αἴτησι τὴ φυλακὴ τοῦ πατέρα μου καί νά μοῦ τὸν ἀποδώσετε. Δέχεσθε; Σύμφωνοι;

"Η Άρτεμις χαμογέλασε με δυσπιστία. "Ὅτὸς ὁ βασιλεὺς εἶπε: — Δέχομαι. Σύμφωνοι...

— Ἐχάριστῶ, Μεγαλειότατε... Μά δέν εἶνε αὐτὸ ὀλο... Πρόπει νά μὴ μοῦ θυμώσετε άν σὰς ζητήσω μιᾶ ἐγγύησι ὅτι θά κρατήσετε τὸ λόγο σας, γιατί μπορεῖ νά πεθάνω, ὅτι θά πραγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσί μου. Νά ἐκεῖ μιᾶ Βίβλος. Βάλτε ἐπάνω τὸ βασιλικὸ σας χέρι καί κάνετε αὐτὸ τὸν ὄρκο: «Εἶς ἀντάλλαγμα μιᾶς πόλεως πρώτης τάξεως, τὴν ὁποῖαν θά κυριεύσῃ ὁ ὑποκόμης Γαβριήλ ντε Μοντγκομερϋ, ὀρκίζουμαι σ' αὐτὸ τὸ ἅγιο βιβλίον ὅτι θ' ἀπελευθερώσω τὸν πατέρα του καί διακηρῶσω ἐκ τῶν προτέρων ὅσως, ὅταν παραδιάσω τὸν ὄρκο μου, ὅτι κ' άν κάνει ὁ ἐν λόγῳ ὑποκόμης γιά νά με τιμορήσει, θά εἶχη ἀπόλυτο δικαῖο, κ' ὅτι ὁ μόνος ἔνοχος ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, θά εἶμαι ἐγὼ». "Ὀρκισθεῖτε, Μεγαλειο-

τατε...

— Με ποιά δικαίωμα, κύριε, μου τὸ ζητάτε αὐτό ;
— Σὰς εἶπα, Μεγαλειότατε. Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πάει νὰ πεθάνῃ !

Ὁ βασιλεὺς ἐδίπλωσε ἀκόμα, Μὰ ἡ Ἄρτεμις, ἡ ὁποία ἐξακολούθησε νὰ γελᾷ περιφρονητικά, τοῦ ἔκανε νόημα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ῥοκιστῇ θυρεῖα. Ἡ εὐνομένη νόμιζε ὅτι ὁ Γαβριὴλ εἶχε χάσει ἐντελῶς τὰ λόγια του καὶ ὤφανε τοὺς ὄμιλους τῆς μετ' οὐκίτου.

— Ἐμπρός !... Δέχομαι ! εἶπε ὁ βασιλεὺς μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χεῖρ τοῦ ἔπᾳνω στὸ Ἐδαγγέλιο, ἐπανάλαβε τὸν ὄρο ποὺ εἶχε ἀπαγγεῖλι ὁ Γαβριὴλ.

— Ἔτσι, εἶπε ὁ Γαβριὴλ, ὅταν ὁ βασιλεὺς τελείωσε, δὲν ἔχω περὶ καμμία ἀνησυχία. Αὐτὴ τῆ φορὰ μάρτυς τῆς συμφωνίας μας, δὲν εἶνε μονάχα ἡ κυρία, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεός. Τώρα, δὲν ἔγω περὶ καιρὸ νὰ χάνω. Χαίρετε, Μεγαλειότατε. Σὲ δυὸ μῆνες ἢ θὰ εἶμαι νεκρός ἢ θ' ἀγαλιάσω τὸν πατέρα μου...

Ἐποκλήθηκε μπροστὰ στὸ βασιλεῖα καὶ στὴ δοῦμισσα καὶ γῆραι βιαστικά ἔξω.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ βασιλεὺς βυθίστηκε σιωπηλῶς σὲ βαθεὶς σκέψεις. Μὰ ἡ Ἄρτεμις ἔβασπε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Μεγαλειότατε, δὲν γελᾶτε καὶ σεῖς ; εἶπε στὸν Ἐρρίκο. Βλέπετε καλὰ πὸς ὁ τρελλὸς αὐτός εἶνε χαμένος καὶ πὸς ὁ πατέρας του θὰ πεθάνῃ στὴ φυλακῇ... Μπορεῖτε νὰ γελᾶσατε.

— Αὐτὸ κάνω, καθὼ βλέπετε ! ἀπάντησε ὁ Ἐρρίκος II, γελώντας νευρικά

IX

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΓΙΑ ἘΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ὁ δούξ Φραγκίσκος ντὲ Γκιζ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε τώρα στὰ ἀνάκτορα, βρισκόταν στὸ δωμάτιο του, ὅταν ἔνας ὑπὸχρηστὴς τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ ὑποκόμητος ντ' Ἐξιμῆς.

— Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξιμῆς ! εἶπε ὁ πρίγκιψ, ὁ ὁποῖος θυμῶνεν πολὺ καλὰ τὸ Γαβριὴλ. Ὁ νεαρός καὶ γενναῖος μου σύντροφος ! Ὁδήγησέ τον ἄμεσως, Τιμῶ, κοντὰ μου...

Ὁ ὑπὸχρηστὴς ὑποκλίθηκε καὶ βῆραι ἔξω γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ κοντὰ στὸν κύριό του τὸν ἐπισκεπτή.

Ὁ Γαβριὴλ, φεύγοντας ἀπὸ τὸ βασιλεῖα, εἶχε πάει κατ' εὐθείαν στὸν Γκιζ, γιατί ἤξερε πὸς ἦταν ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ μπορούσε νὰ τὸν καταλάβῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ὁ Γκιζ ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ τὸν προῦπαντήσῃ καὶ τὸν ἐσάρξε μ' ἐνθουσιασμὸ μέσα στὴν ἀγαλιά του.

— Ἄ ! σὰς ξαναβλέπω ἐπιτέλους, γενναῖο μου ! τοῦ εἶπε μὲ διάχουσι. Τί ἐγίνατε ; Χαθῆκατε !... Ὅτισσο σὰς θυμῶνεν πάντοτε καὶ πάντοτε μιλοῦσα γιὰ σὰς... Ἐμαθα καὶ τὰ κατορθώματά σας... Ὁ Κολινὸ, ποὺ μόνος του ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς Μομορανοῦ, μου διηγῆθηκε τὰ κατορθώματά σας στὸ Σαιν-Κεντῆν... Μὰ ἐπιτέλους, σὰς ξαναβλέπω, φίλε μου... Θυμᾶστε τὰ σχέδια ποὺ κάναμε μαζὺ στὴν Ἰταλία ;... Ἄ ! φτωχέ μου Γαβριὴλ, σήμερὰ ἡ Γαλλία ἔχει περισσότερὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλη φορὰ τῆς ἀβοηθείας σας...

— Εἶμαι σὶς διαταγῆς σας, Ὑψηλότατε, πρόθυμος νὰ χύσω τὸ αἷμα μου...

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε μου, καὶ θὰ χρησιμοποιοῦμαι τὴν προσφορά σας. Ὁ βασιλεὺς μ' ἔκανε ἀρχιστράτηγο, μὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἄφησε πρῶτα τοὺς ἐχθρούς τῆς Γαλλίας νὰ εἰσβάλουν στὴ γῆρα του... Τὸ ἥθικο τοῦ στρατοῦ μας ἔχει πῆσει καὶ γιὸ ν' ἀνορθωθῇ χρειάζεται μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία, μιὰ μεγάλη νίκη.

— Αὐτὴ εἶνε κ' ἡ δική μου γνώμη, Ὑψηλότατε, φώναξε ὁ Γαβριὴλ μ' ἐνθουσιασμὸ.

— Μὰ πὸς θὰ ἐπιτύχουμε αὐτὴ τὴ νίκη, αὐτὸ τὸν θρίαμβο ; ρώτησε ὁ Γκιζ.

— Μοῦ φαίνεται πὸς ξέρω τὸν τρόπο, ἀπάντησε ὁ Γαβριὴλ.

— Εἶνε δυνατόν ; φώναξε ὁ δούξ. Μιλήστε λοιπὸν ! Μιλήστε, φίλε μου.

— Θεέ μου, ἔκανε ὁ Γαβριὴλ. Μίλησα ἴσως πολὺ γρήγορα. Ἡ πρότασις ποὺ ἔχω νὰ σας κάνω, εἶνε χωρίς ἄλλο ἀπ' αὐτῆς ποὺ χρειάζονται μακρῆς προετοιμασίαι. Εἶσατε πολὺ μεγάλος, ὑψηλότατε, μὰ

αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς προτείνω θὰ σὰς φανῇ ἴσως τεράστιο, ἀλλόκοτο, τρελλὸ, ἀπραγματοποίητο. Ὅτισσο, δὲν εἶνε παρὰ μόνον δύσκολο κ' ἐπικίνδυνο.

— Ἔνας λόγος γιὰ νὰ μὲ τραβήξῃ περισσότερο ! εἶπε ὁ Γκιζ.

— Ὅστε, ἐξακολούθησε ὁ Γαβριὴλ, εἶμασθε σύμφωνοι, ὅτι δὲν θὰ τρομάξατε ἅμα σὰς ἀναγγεῖλω τὸ σχέδιό μου. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι κλείνει ἀπειρους κινδύνους. Μὰ τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας του βρισκονται στὰ χεῖρα μου κ' ὅταν σὰς τ' ἀνακοινώσω, θὰ συμφωνήσατε μαζὺ μου, ὅτι δὲν εἶνε ἀπραγματοποίητο.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, μιλήστε λοιπὸν, Γαβριὴλ. Πέστε μου μὲ δυὸ λόγια περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Γαβριὴλ κῆταξε τὸ δοῦκα μὲ γαλήνη στὰ μάτια καὶ ἀπάντησε :

— Πρόκειται, ὑψηλότατε, μὲ δυὸ λόγια, νὰ κυριεύσομε τὸ Καλαί.

— Νὰ κυριεύσομε τὸ Καλαί ! ἐπανάλαβε ὁ δούξ ντὲ Γκιζ, ὀπισθοχωρῶντας κατάπληκτος.

— Λησμονεῖτε, ὑψηλότατε, ὅτι μοῦ ὑποσχεθήκατε πὸς δὲν θὰ τρομάξατε ;

— Ὁ ! ἔκανε ὁ δούξ. Μὰ τὸ σὺλογοστήκατε καλὰ ; Νὰ κυριεύσομε τὸ Καλαί, ποὺ τὸ προστατεύουν φρουρὰ τρομερῇ, τείχη ἀπόσθητα κ' ἡ θάλασσα ! Τὸ Καλαί ποὺ τὸ κατέχουν οἱ Ἄγγλοι πρὸ δυὸ αἰῶνων καὶ τὸ κρατοῦν σὰν τὸ κλειδί τῆς Γαλλίας ; Μοῦ ἀρέσουν βέβαια τὰ τολμηρὰ σχέδια, μὰ αὐτὸ εἶνε ἀφάνταστο...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἔχει τίς μεγαλειώτερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας.

— ἴσως... εἶπε ὁ δούξ, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

— Τὸ μόνον ποὺ ζητῶ ἀπὸ σας, εἶπε ὁ Γαβριὴλ, εἶνε νὰ κρατήσατε ἀπόλυτη μυστικότητα καὶ νὰ φτάσατε ἀπροσάτως μπρὸς στὸ Καλαί. Τ' ἄλλα, εἶνε δικὸς μου λογαριασμός, Σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ ἔχομε κυριεύσει τὴν ἀπόσθητη αὐτὴ πόλι.

— Μὰ δὲν φτάνουν αὐτὰ μόνο, εἶπε ὁ δούξ. Χρειάζεται σχέδιο. Ποῖο εἶνε λοιπὸν τὸ σχέδιό σας, Γαβριὴλ ;

— Τὸ σχέδιό μου εἶνε ἄπλο καὶ σίγουρο, εἶπε ὁ Γαβριὴλ.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ. Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ ὑποκόμης ντὲ Σαιν Ρεμύ μπῆκε μέσα, ἀκολουθούμενος κ' ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους εὐγενεῖς τοῦ οἴκου Γκιζ.

— Ἡ Μεγαλειότης τοῦ ὁ βασιλεὺς, εἶπε ὁ Σαιν Ρεμύ, σὰς περιμένει, ὑψηλότατε...

— Εἶμαι δικὸς σας, κύριε, εἶπε ὁ δούξ, χαιρετώντας τοὺς νεοφερμένους. Ἐπειτα, ξαναγυρίζοντας κοντὰ στὸ Γαβριὴλ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σιγαλή :

— Πρέπει, καθὼς βλέπετε, νὰ σὰς ἀφήσω, ἀγαπητέ μου. Μὰ ἡ μεγάλη ἰδέα ποὺ μοῦ ρίξατε μέσ' στὸ μυαλό μου, σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείνω καθόλου ὀλόκληρῃ τὴν ἡμέρα. Μπορεῖτε νὰ ξαναρθῆτε ἐδῶ στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ...

— Στὶς ὀχτὼ ἀκριβῶς θὰ βρισκομαι ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ Γαβριὴλ.

Ὁ δούξ ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χεῖρ τοῦ Γαβριὴλ καὶ θέλησε ν' ἀπομακρινθῇ. Μὰ ἄμεσως ξαναγύρισε κοντὰ του καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι τὸν εἶχε ἀκούσει καλὰ, τὸν ρώτησε :

— Εἶπατε νὰ κυριεύσομε τὸ Καλαί ;...

— Ὁ Γαβριὴλ, γέρνοντας καταρατικά τὸ κεφάλι του, τοῦ ἀπάντησε γλυκὰ καὶ γαλήνια :

— Ναί... εἶπα νὰ κυριεύσομε τὸ Καλαί...

Ὁ δούξ ντὲ Γκιζ βῆραι ἔξω καὶ ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξιμῆς τὸν ἀκολούθησε. Μὰ ἐνὸς τὸ πρῶτος τραβήξε γιὰ τὰ διαμερίσματα τοῦ βασιλεῖος, ὁ δευτέρος βῆραι ἀπ' τ' ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου, διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέγαρό του.

X

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ Ἀλοῦζα περιέμενε μ' ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τοῦ Γαβριὴλ, καθισμένη πίσω ἀπὸ ἕνα ἰσόγειο παράθυρο τοῦ μεγάρου. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸν εἶδε νὰ φτάνῃ, ὤφωσε πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ μάτια της, ποὺ ἦσαν γεμάτα δάκρυα, καὶ νέα δάκρυα, εὐτυχίας τώρα, κῆλσαν ἀπ' αὐτὰ. Ἐπειτα ἔτρεξε ν' ἀνοῖξῃ μόνῃ της στὸν πολυλαγαπημένο της κύριο. (Ἀκολουθεῖ)

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς.